

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 210.

Ottende Sæssion.

55de Møde.

Tirsdagen den 17de Februar.

(Forts.)

Mosenørn (fortsat): Jeg skal ikke yderligere forlænge Diskussionen, men det være mig dog tilladt endnu at sige et Par Ord. — Det hedder i den følgende Paragraph, at Gjerdsel og Tørvestjær ikke maae skilles fra Gaarden; ja, de ærede jydske Rigsdagsmænd, der ere fra det nordlige Jylland, ville vide, at hverken Jorddrotten eller Fæsteren der bryde sig saa meget om Tørvemoserne. (En Stemme: Jo, det gjør man rigtigt nok), ja saa meget desbedre, men i Almindelighed er det Tilfældet, at vi derom komme operordentlig godt ud af det med hinanden. — Jeg vil imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man virkelig vil sætte mange Jorddrotter og Fæstere i stor Forlegenhed, dersom man vedtager § 2, saaledes som den her staaer; thi det vil vistnok ikke være ubekendt for flere af de Herrer, at det i mange Fæstebreve er udtrykkelig bestemt, at en Mand skal have saameget Gjerdsel og saa og saa mange Læs Tørv, 2 Læs, 4 Læs o. s. v., Alt efter Omstændighederne; men naar det i nærværende Lov bestemmes, at kun Gaardens Fæster kan faae Udviisning i Gjerdselstoven eller paa Tørvemosen, saa kan Jorddrotten ikke udvise ifølge Fæstebrevens Bestemmelse; det er dog temmelig haardt, om man vil forlange, at han skal kjøbe andetsteds. Det vilde være af de smaa Opmærksomheder mod Godseieren, som dog vilde være vel vidt drevne.

Endelig skal jeg tillade mig at bemærke, at naar man nøie seer til, hvad der her handles om, saa vil man finde, at, hvad en stor Mængde af denne Jord angaaer, som indtages til Skov, saa har den ikke stor Betydning for Fæsterne, det er ofte kun Hede eller Overdrev, hvor høist 10 a 12 Hoveder kunne græsse Sommeren over. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Tienroth: Jeg skal fatte mig i al Korthed. Hele Landbolovgivningens Hensigt er at bevare de oprindelige Bønderjorder til Afbenyttelse paa den for Landbostanden tjenligste Maade, og jeg kan derfor ikke finde det rigtigt, at, naar det fra Regjeringens Side bliver anerkjendt, at denne Landbolovgivning i noget Stykke er blevet af den Bessaffenhed, at den medfører en Ubillighed eller Uretfærdighed, man da paa nogen Maade vil opretholde denne Ubillighed og Uretfærdighed. Jeg kan derfor ikke see rettere, end at dette Lovforslag med de Ændringer, det maa skee kunde have nødvendigt, hvis det kunde gjenneføres i denne Sæssion, burde gjenneføres, og det saasnart som muligt, thi om der kun var een ubillig Godseier, som kunde bevirke, at dette Forhold stillede sig paa en urigtig Maade, var det nok til at foretage en Forandring i Lovgivningen. Er en Lovbestemmelse uretfærdig eller er den i Tidens Løb bleven uretfærdig, saa at den medfører en Uretfærdighed i de Contractsforshold, der i Henhold til den blive stiftede, saa er det Regjeringens Pligt at afsændre den strax, saasnart det kan skee, og naar Regjeringen ikke gjør det, er det dette Things Pligt at gjøre det saasnart som muligt.